

гри-ти прѣминѣли съ Гърцкы корабы Дунава, разби-ли тамошнѣ-тѣ Българскѣ войскѣ и хванѣли да опустошавать край-Дунавскы-ты мѣста; тогазь той оставя Фока и отправя ся камъ Унгры-ты, които въ това врѣмя бѣхѣ ся наплѣнили и усилили отвѣдъ Дунава. Той прѣмина рѣкѣ-тѣ за да нападне на тѣхъ съ малко-то си войскѣ; нѣ быде принужденъ да ся оттегли въ Доростолъ (Силистрѣ) 890 г. Колкото робы му зехѣ Унгри-ти въ тоя бой, прѣдадохѣ ги на Гърцы-ты.

Симеонъ за да ся избави отъ единый непріятель, та да може да глѣда само на другыя, проводи да иска миръ отъ Императора, който го прія съ радость и спорядъ условія-та отпусти му, колкото Българи робы бѣше зель отъ съжъзницы-ты си. Сега Българскый царь възви всечко-то си оръжје възъ Унгры-ты: той нападна съ всечкѣ-тѣ си силѣ на тѣхъ, та ги нави и не само що ги принуди да оставять Българскы-ты мѣста, нѣ пропѣди ги и отъ самы-ты имъ жилища: отъ еднѣ странѣ Българе, а отъ другѣ Печенези принудихѣ разбиты-ты Унгры да идѣтъ въ Паноніѣ (892 г.).

Симеонъ, като прогони единыя непріятель, дойде рядъ пакъ за другыя, за когото му бѣше главно-то намѣреніе. Прѣзъ всечкѣ-тѣ годинѣ той ся готви добръ за бой, и въ 893 г. навлѣзе съ силны войскы въ области-ты отъ Имперіѣ-тѣ. Близу при Българофигъ, малъ градецъ между Цариградъ и Едрене, ерѣщна ся съ Гърцкы-ты войскы, та нападна съ голѣмѣ распаленость отгорѣ имъ и избива ги до